

Sygn. akt V CSK 101/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa K. B. , R. K. , P. B.

i I. B.

przeciwko J. B.

o nakazanie złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 sierpnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki K. B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
odstępuje od obciążania powódki K. B. kosztami zastępstwa
prawnego na rzecz pozwanego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powódki K. B. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 października 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W uzasadnieniu wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny naruszył art. 898 § 1 k.c. przyjmując, że „zachowanie pozwanego o znamionach ciężkiego zniesławienia powodów nie jest rażąco niewdzięczne, nie narusza ich godności i nie jest podstawą do skutecznego odwołania darowizny”. Ponadto w ocenie skarżącego Sąd Apelacyjny naruszył art. 58 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie oraz pominął dowody i okoliczności faktyczne, a także nie rozpoznał zarzutów apelacyjnych, „a wręcz je powielił”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Oczywiście naruszenia ma

miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Skarżąca nie wykazała, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy.

Prezentowane przez skarżącą stanowisko wynika z odmiennego naświetlenia materiału dowodowego, co jednak z uwagi na treść art. 398³ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹³ § 2 k.p.c. nie może odnieść skutku.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Ze względu na trudną sytuację majątkową skarżącej, odstąpiono od obciążenia jej kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym (art. 102 k.p.c.).